

<http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=1184> (дата звернення: 31.03.2019). 3

5. Мороз Н.О. Роль засобів масової інформації у формуванні громадянського суспільства України/Н.О.Мороз. URL: <http://gj.nmu.org.ua/pdf/2012/2-3/Moroz.pdf> (дата звернення – 21.03.2019). 5

6. Нікітін В.В. Формування термінології громадянського суспільства у працях Аристотеля та його послідовників/Нікітін В.В.//Державне будівництво. 2016. №1. URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2016-1/doc/1/05.pdf> (дата звернення - 29.03.2019). 2

Шемет Уляна

студентка 1 курсу, групи ЮД-842,
Юридичний факультет,
Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ,
м. Дніпро, Україна

ДВОСТОРОННІСТЬ ПРОЦЕСУ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ЯК СПЕЦИФІЧНА РИСА НОВОГО ТИПУ СВІТОВОГО РОЗВИТКУ

ДВУСТОРОННИЙ ХАРАКТЕР ПРОЦЕСА ГЛОБАЛІЗАЦІЇ КАК СПЕЦИФИЧЕСКАЯ ЧЕРТА НОВОГО ТИПА МИРОВОГО ПОРЯДКА

THE BILATERAL NATURE OF THE GLOBALIZATION PROCESS AS A SPECIFIC FEATURE OF A NEW TYPE OF WORLD ORDER

Із входженням світу у нове тисячоліття все гострішими постають питання, що таке сучасна глобалізація, яких форм вона сьогодні набуває, чи є вона умовою для ефективного розвитку чи все ж таки негативно впливає на суспільне життя.

Безліч існуючих різноманітних тлумачень глобалізації є здебільшого суперечливими. З цим пов'язана відсутність єдиного розуміння сутності глобалізації, а це, в свою чергу, ускладнює розпізнання її викликів сучасному світові та прогнозування можливих наслідків. Так, відштовхуючись від радикальності впливу глобалізації на сучасні інститути, виокремлюють «гіперглобалістів», які розглядають глобалізацію як «незворотній процес, сутність якого є абсолютний примат світового порядку

над національними державами і суспільствами» [6, с. 397]; «скептиків», які вважають, що «ажіотаж навколо глобалізації — це, по суті, міф, який приховує неоліберальні капіталістичні інтереси та регіональну гегемонію деяких національних урядів» [5, с. 37], та «трансформаціоналістів», сучасні форми глобалізму розглядаються ними як такі, що «не мають аналогів в історії, а держави і суспільства в усьому світі під впливом глобалізації зазнають глибоких змін, намагаючись пристосуватися до більш взаємозв'язаного, але вельми непевного світу» [6, с. 397]. Крім того, наявні ще такі три класичні теоретичні погляди на проблему глобалізації, як: теорія імперіалізму, згідно з якою «глобалізація розуміється як імперіалістична експансія, без якої неможливо підтримувати існування капіталістичної системи» [3, с. 84]; теорія залежності, специфіка якої в розкритті взаємовідносин домінуючого «центру» — лідера глобалізації з «периферією», та теорія світової системи, в якій три рівня розвитку держави нагадують традиційний поділ світу [3, с. 84]. Така полісемантичність поглядів свідчить про те, що трансформаційні процеси сучасного глобального світу вимагають постійного перегляду підходів, концепцій щодо феномена глобалізації.

Спроби визначення поняття «глобалізація» призвели до окреслення таких основних ознак цього явища [4, с. 436-437]:

- 1) глобалізація являє собою процес;
- 2) вона має об'єктивний характер, тому що відбувається незалежно від волі її суб'єктів; це положення є дискусійним: знаходяться дослідники, які, поділяючи об'єктивність процесу глобалізації, все ж таки стверджують про його керованість (особливо з боку США);
- 3) вона є загальносвітовим процесом, оскільки охоплює всі без винятку сфери суспільного життя, всі процеси і явища, що відбуваються у світі;
- 4) виходячи з попередньої ознаки, глобалізація сприяє загальносвітовій єдності, сприяє утворенню взаємозв'язків та взаємозалежності між суб'єктами процесів;
- 5) вона є неоднозначним явищем, являє собою двосторонній процес, наслідками якого є як позитивні, так і негативні явища;
- 6) безперервність, оскільки процеси глобалізації неможливо перервати шляхом повної ізоляції або відстороненням від неї.

Необхідність такого теоретичного осмислення ролі процесу глобалізації в сучасних умовах гостро постає у зв'язку зі змінами, які мають суттєвий вплив на кожну державу. А такі зміни мають не завжди позитивний характер, як це й впливає із однієї з ознак цього явища.

Глобалізація є суперечливим процесом: з одного боку, вона зближує народи і держави, забезпечує їх інтеграцію у єдиний простір, а це «допомагає вирішувати їм життєві проблеми ефективним засобом, змінює людське буття» [3, с. 85]; з іншого, — під впливом глобалізаційних процесів з'являються сучасні форми колонізації, які спираються на економічне підкорення держав, що розвиваються, перетворення їх в джерела дешевої робочої сили транснаціональних корпорацій, насадженні основних державно-правових інститутів розвинутих держав як зразків для інших країн [6, с. 400]. Крім того, відкриваючи нові можливості для розвитку, глобалізація загострює вже існуючі або породжує нові проблеми, які визначаються як «виклики», «фактично вони є формами загострення проблем, породжених попередніми етапами світового розвитку, що свого часу не знайшли належного вирішення у світовій ... практиці» [1, с. 5]. Дати відсіч цим викликам складно з огляду на відсутність реального суб'єкта світової політики, який міг би запропонувати та реалізувати абсолютну позитивну модель нового світового порядку. Сподіваючись на отримання статусу єдиної глобальної наддержави, США на початку 90-х рр. розпочало формування американського світового лідерства.

Крім того, серед головних характеристик глобалізаційних процесів називають «протиріччя між глобальними потребами світового економічного та політичного розвитку та бажанням національних держав до збереження власного суверенітету [2, с. 861]. Це зумовлено тим, що національні держави як суб'єкти політичних і економічних відносин в умовах глобалізації набувають обмежених можливостей. Актуальним наразі залишається питання, наскільки національні держави в змозі скористатися своїми можливостями в умовах глобалізації. Для більшості країн, які перебувають на етапі свого зростання, неприйнятною є така модель глобалізаційного розвитку, яка не здатна задовольнити хоча б базові потреби значної кількості населення планети. Так, науковці занепокоєні тенденцією, що склалася як результат глобалізації, а саме: стрімкий розвиток

країн із сильною економікою та прискорений занепад більш слабих учасників економічного співробітництва. Як результат: «зростаючий добробут та інтеграція окремих країн можуть збільшити політичну нестабільність, оскільки ведуть до значної економічної залежності інших країн, що породжує відчуття агресії» [2, с. 862]. Більш того, «невірний підхід до глобалізації може призвести до руйнування самотності культури та погіршення стану навколишнього середовища [2, с. 862].

Ще одним очевидним негативним фактором глобалізаційних процесів є міжнародний тероризм та ядерна загроза, що становлять небезпеку не лише окремим державам, а усій світовій спільноті.

Таким чином, сьогодні жодна держава не може бути ізольованою від сучасних глобалізаційних процесів. Навпаки, перед кожною державою постає потреба інтегруватись у світовий простір, визначивши своє місце і роль у ньому. Високий рівень взаємозалежності та взаємодії між державами зумовлює пошук спільних ціннісних нормативів, які б унеможливили використання один одного заради досягнення власних інтересів, а створили б збалансовану стабільну систему взаємовідносин. Розвиток глобального співробітництва можливий за умови чіткого системного характеру та цілісно-позитивного спрямування.

Література

1. Войтович Р.В. Вплив глобалізації на систему державного управління (теоретико-методологічний аналіз): монографія. Київ : Вид-во НАДУ, 2007. – 680 с. URL: http://academy.gov.ua/NMKD/library_nadu/Monogr/88aa5a63-4abf-478d-87a3-366bb63d7941.pdf (дата звернення – 12.04.2019).
2. Гук Г.В. Глобалізація та місце у ній основних принципів міжнародного права/ Г.В. Гук// «Молодий вчений». – 2017. – Вип. 11 (51). – С. 860-863. URL: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2017/11/208.pdf> (дата звернення – 12.04.2019).
3. Сидоренко С .В. Глобалізація як головна тенденція XXI століття/ С. В. Сидоренко// Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. 2006. Вип. 24. С. 80-90. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/znpvgvzdia_2006_24_10 (дата звернення – 11.04.2019).

4. Хаустова М. Г. Феномен глобалізації та плюралізм її інтерпретації/ М. Г. Хаустова// Форум права. – 2013. – Вип. 4. – С. 430-440. URL: <http://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/6291/1/Xaustova.pdf> (дата звернення- 11.04.2019).

5. Цимбал Т.В. Науково-методичні аспекти типології сучасних теорій глобалізації/ Т.В. Цимбал// Актуальні проблеми соціології, психології, педагогіки. – 2013. – Вип. 18. – С. 35-42. URL: <http://www.apspp.soc.univ.kiev.ua/index.php/home/article/viewFile/395/307> (дата звернення – 11.04.2019).

6. Чубко Т.П. Глобалізація: поняття, вплив на сучасні державу і право/ Т.П. Чубко// Форум права. 2010. Вип. 1. С. 396-405. URL: <http://studies.in.ua/pravo/global.pdf> (дата звернення – 12.04.2019).

Березовський Владислав Володимирович

студент 4 курсу,
Факультет культурології,
Державна академія культури,
м Харків, Україна

ОСНОВНІ СТРАТЕГІЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ВИБОРЧИХ КАМПАНІЙ

ОСНОВНЫЕ СТРАТЕГИИ ОРГАНИЗАЦИИ ИЗБИРАТЕЛЬНЫХ КАМПАНИЙ

THE MAIN STRATEGIES FOR THE CONDUCT OF ELECTION CAMPAIGNS

Розвиток демократичних процесів в Україні та постійна увага до організації вільних виборів у органи влади, місцевого самоврядування потребує з боку кандидатів та політичних партій значної уваги до розробки і реалізації ефективних стратегій організації виборчих кампаній. Одним з найважливіших елементів подібних стратегій є аналіз та використання в процесі виборів різноманітних виборчих ресурсів. При цьому в процесі розробки стратегії найчастіше аналізуються ресурси як самого кандидата чи партії, так і їх конкурентів з метою вибору найбільш ефективного підходу до